

Sonja Kaiblinger

TULIPÁNY
a
VYSNÍVANÍ
PRINCOVIA
seriálová láska

Tulipány a vysnívaní princovia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Sonja Kaiblinger

Tulipány a vysnívaní princovia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Všetky tituly zo série *Seriálová láska*:

1. diel: *Ruže a mydlové bubliny*
2. diel: *Lalie a vzdušné zámky*
3. diel: *Tulipány a vysnívaní princovia*

Sonja Kaiblinger

 FRAGMENT

Sonja Kaiblinger
Tulipány a vysnívaní princovia

Originál *Tulpen und Traumprinzen; verliebt in Serie, Folge 3*. vydalo vydavateľstvo
Loewe Verlag GmbH, Bindlach, Germany, 2016
Lic. Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
Copyright © Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2016
ISBN: 978-3-7855-7880-3 (Loewe)

Preklad Silvia Ivanidesová
Vydalo vydavateľstvo FRAGMENT v roku 2019 v spoločnosti Albatros Media
Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1 995
Redakčná a jazyková úprava Petra Kýšková
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
Technická redaktorka Jana Urbanová
Sadzba Grafické a DTP studio Albatros Media, Petra Krušberská
1. vydanie

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019. Všetky práva sú vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Translation © Silvia Ivanidesová, 2019

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1206-4
ISBN e-knihy 978-80-566-1254-5 (1. zverejnenie, 2019)

ALBATROS MEDIA

*Pre všetkých závislakov od seriálov.
Existujú aj oveľa horšie závislosti.*

Happy end, happyend ['hæpi'end]: slovo prevzaté z americkej angličtiny, označuje šťastný koniec.

Happyend sa s obľubou využíva vo filmoch, v seriáloch a knihách, keďže ľudská túžba po šťastí dáva prednosť radostným koncom a filmy so šťastným záverom majú vyššie zisky ako tie s tragickým. V typickom filmovom alebo seriálovom happyende napr. príťažlivý hlavný hrdina nájde ženu svojich snov, zloduch putuje do väzenia, niekto zachráni svet atď.

A predsa existujú aj filmy, seriály a knihy, v ktorých happyend visí na vlásku alebo vôbec nenastane.

V minulej časti *Ashworth Parku...*

Odkedy sa v Ashworth Parku objavila záhadná Abigale Barringtonová-Whitleyová, vládne tu ešte väčší chaos ako predtým. Nie lenže seriálový krásavec Julian píše pre ňu patetické básne, daruje jej prameň vlasov a považuje ju za jedínú, ktorá ho môže zbaviť ľúbostnej kliatby, aj jeho brat Jasper si musí postupne priznať, že už nemôže dlhšie unikať pred Abby a tajomstvami, ktoré ju obklopujú.

Rodiaca sa romanca medzi Abby a Jasperom sa náhle preruší, keď sa seriálový darebák DeWitt opäť dostane do vrcholovej formy. Keďže jeho plán dať dokopy svoju peknú dcéru Lydiu s Julianom stroskotal, chcel by sa stať nenahraditeľným pri kandidatúre lorda Ashwortha za starostu. No Abby šípi nejaké zlo. Chce DeWitt skutočne pomôcť? Alebo plánuje lorda zničiť?

Abbine domnienky sa potvrdia: lord Ashworth dostane vydieračské listy, v ktorých sa mu vyhrážajú, že na svetlo sveta vyjde veľké rodinné tajomstvo. Keď chcú Abby a Gladys nájsť ich odosielaťeľa, objavia niečo neuveriteľné. Za vydieraním nestojí nikto iný ako Jasper, ktorý nie je Abby vôbec ľahostajný. A ktorý sa pred časom dozvedel, že mu celý život klamali. Nie lord Ashworth, ale DeWitt je jeho biologický otec. Navyše nie je ten,

za koho sa vydáva, ale je to Bobby Mason, zatrpknutý bývalý milenec lady Ashworthovej. A s Ashworthovcami má ešte nevybavené účty...

Ashworth Park

Každý deň o 19.00 na Island TV

Prológ

Queens, New York, 1995

Horatio Eversmith si vôbec nevšimol, že koleso v kletke viac nevŕzga a stíchol aj šuchot v slame. Možno to ticho nastalo až dnes ráno alebo včera, alebo Alexander Fleming naposledy vydýchol už pred dvoma týždňami. Nečudo, veď si ani nemohol spomenúť, kedy zviera naposledy nakŕmil. Tarbíky vydržia bez vody aj celé týždne, ale naveky bez nej byť nemôžu. No to bolo teraz jedno.

Všetko, na čom záležalo, bolo toto tu. Tento neuveriteľný objav. Hej, číre bláznovstvo, ale možno sa jemu, Horatiovi Eversmithovi, konečne podarilo niečo prevratné. Niečo, čo si nikto nevšímal, rovnako ako Game Boy, ktorý práve zaplavil trh. Možno sa stane takým slávnym ako Bill Gates a jeho operačný systém Windows, ktorého boli plné všetky noviny. A o päť rokov, v roku 2000, už môže byť miliónárom.

Horatio sa bezpochyby považoval za chytrého. Zistili to aj na Massachusettskom technologickom inštitúte, kde ho pred štyrmi rokmi prijali na štúdium teoretickej fyziky. Ale že by to mohol byť práve on, kto získa rozhodujúce vedomosti o paralelných svetoch, znelo ako senzácia. Bude to minimálne také prelomové ako internet. Hoci, ach čo, internet vlastne vôbec nie je taký úžasný. O dva desať rokov si naň nikto nespomenie. Zato on, Horatio Eversmith,

prinesie revolúciu do obrazu sveta – ako Galilei a Kopernik, ale závažnejšiu. Bezpodmienečne si musí dať urobiť peknú fotku do učebníc dejepisu, podľa možnosti bez tých odporných fúzov, ktoré si nechal narásť a vôbec mu nepristali. A získal už vlastne dakedy Nobelovu cenu kandidát, ktorý mal menej ako dvadsaťpäť?

„Horatio, tvoj tatko by chcel pozeráť bejzbal! Hrajú New York Yankees a niečo je so satelitom.“ Hlas nevlastného brata sa ozýval na práchnivom schodisku a približoval sa zároveň so sloním dupotom.

Ako tu má človek skúmať dimenzie multivesmíru, preboha? Einstein sa nemusel natahovať s otravným bratom, ktorý bol dosť starý na to, aby sa odsťahoval.

„Pod' mi pomôcť. Musíme ísť na strechu... Och!“ Richard roztvoril dvere do Horatiovej izby a poobzeral sa. Sledoval spleť káblov, ktoré sa hadili krížom cez miestnosť, a vymontované elektrónky z tatkovho starého televízora zo šesťdesiatych rokov. „Panebože, čo sa tu stalo? Prečo tie káble trčia z okna? To akože vedú na strechu?“

„Psst. Nie tak nahlas.“ Horatio prešiel cez izbu a zavrel za Richardom dvere. „Teraz máš príležitosť byť pri významnom okamihu vedy, veľký braček. Určite si ešte pamätáš, čo som ti minule rozprával o bublinách multivesmíru. Že náš vesmír nie je jediný, ale vedľa seba koexistujú mnohé svety.“

„Multivesmír? Horatio, prestaň s tým.“ Richard sa hodil na bratovu posteľ, ktorá bola posiatá nespočetnými technickými súčiastkami. Horatio len nedávno rozobral počítač, televízor a diaľkový ovládač. „Myslel som si, že chceš svoju záverečnú prácu na MIT písať o röntgenovom žiarení.“

„Röntgenové žiarenie nie je dosť sexi.“

„A bizarné pseudovedy áno?“

„Je mi jasné, že vy prízemní klasici to nemôžete pochopiť. Pod' sem.“ Horatio pritiahol stoličku a spojil kábel antény so svojím počítačom. Potom ukázal na obrazovku. „Keď sa pozrieš na toto, zmeníš názor. Vidíš tieto mihajúce sa čiary na obrazovke? Podarilo sa mi dosiahnuť, aby naša anténa vysielala do vesmíru cez prenášač signálu určitú vlnovú frekvenciu. Tam niekde naráža na neznámu čiernu hmotu a odráža obraz späť do môjho počítača. Podobne ako pri radare.“

Richard si sadol. „Vidím iba zelené mihajúce sa flaky. Vyzerajú ako sliz.“

„To nie je nijaký sliz, to sú bubliny. Presnejšie povedané, bubliny multivesmíru, ty trubiroh. Navyše je to iba prvý level.“ Horatio pocítil šteklenie v bruchu ako vždy, keď hovoril o svojej obľúbenej téme. Multivesmír roztrieštil jeho predstavivosť. Roztrieštil by predstavivosť každého človeka. Zamilovanosť určite prináša rovnaké pocity, lenže fyzika je jednoducho lepšia! „Len si predstav, koľko vesmírov tam vonku existuje. Level jeden až level štyri. Minimálne.“

„Čo?“

„Existujú rôzne druhy paralelných svetov,“ trpezlivo vysvetľoval Horatio. „Prvý level predstavujú tie, v ktorých platia fyzikálne zákony bez obmedzenia. Tak ako u nás. Slnko tam vychádza na východe. A nebo je modré.“

„A nikto z MIT nebude mať nikdy frajerku,“ dodal Richard.

Toto Horatio prepočul. „Potom existujú také, kde sú zákony zmenené. Všetko je čoraz abstraktnejšie. Je možné, že sa tam vonku vyskytujú svety, kde nie sú nijaké farby. Alebo kde sa ľudia naphávajú kravskými lajnami. Alebo také, kde každé jedlo chutí ako homár.“

„Homár? To by bolo obzvlášť nevýhodné.“ Richard sa oprel dozadu. „Mám alergie na kôrovce.“

„Tú by si v paralelnom svete nemal.“

Richard sústredene premýšľal. „Ty teda tvrdíš, že sa v jednej z tých mihotajúcich sa slizových bublín paralelných svetov nachádza ešte jeden Richard E. Preston?“

Horatio pokrčil plecami. „Nie vo všetkých svetoch. Ale v niektorých určite. Ktovie. Ako som povedal: čím vyšší level, tým sú svety abstraktnejšie a viac vecí je v nich možných. Niektoré vesmíry sa skladajú iba z hovoriaceho hotdogu a čísla sedem.“

Horatio čakal, že sa jeho nevlastný brat zasmieje, veď každý deň jedáva hotdogy, no on sa ani len neuškrnul. Naopak, vyzeral vyľakane. „Ty si šialený,“ zahundral Richard nakoniec a pohľad mu padol na klietku. „Zabil si Alexandra Fleminga.“

„Ach, ten hlodavec. Dostal infarkt,“ odvetil Horatio len tak mimochodom.

Richard pristúpil ku klietke a prezeral si tarbíka. „Nemôžeš preňho niečo urobiť? Mama ho mala tak rada.“

„Ja? Čo by som mal urobiť? Fleming je načisto mŕtvy. Tu už nepomôže ani penicilín,“ zafučal Horatio a obrátil sa späť k svojej obrazovke. Tentoraz sa nečudoval, že sa Richard nezasmial. Jeho nevlastný brat sa nezaujímal o objavy a nemal, samozrejme, ani potuchy, že penicilín objavil vedec Alexander Fleming, podľa ktorého pomenoval svojho tarbíka.

Richard sa chcel stať scenáristom, no nebol práve najbystrejší. Nečudo. Veď bol posadnutý telenovelami.

1

Ak som niečo vedela, potom toto: dni, keď mi šišky v Cukrárni u Bennyho nechutili, boli fakt zlé dni. Doteraz boli v mojom živote také dva: prvý, keď mi mama oznámila, že sa rozvedie s ockom, lebo on chce začať nový život na okraji mesta so svojou milovanou Gertrudou. Bol to pre nás šok. V ten druhý deň som sa predtým niekde otráвила jedlom.

A potom tu bol dnešok. Dnes som nemala chuť nielen na šišky, ale ani na ľudí. V tento večer som si priala iba jediné – zamknúť sa niekde v úplnej tme a počkať tam tak dlho, kým sa môj žalostný stav sám od seba nezlepší.

Ibaže v takej miliónovej metropole ako New York je človek zriedka sám. Ani v našom byte, kam sa každú chvíľu mohla vrátiť mama zo svojho záhadného rande, ani niekde na verejnosti. Človek sa nemohol ani potajomky utiahnuť do kanála, lebo aj v podzemí bolo plno robotníkov a plno potkanov. New York bol pre ľudí so zlomeným srdcom skutočne nočnou morou.

„Haló, je niekto doma?“ zastonala Deborah, pritísila sa ku mne a necitlivo mi poklopala po čele. „Abby, prestaň pohľadom vypaľovať diery do vzduchu a hovor s nami. Do zajtra musíme niečo vymyslieť a postarať sa, aby Jasper v nasledujúcom diele nevyliezol na pódium a nevytáral hanebné rodinné tajomstvo Ashworthovcov.“ Hrubo som ju od seba odstrčila, ale to mojej sestre nezabránilo,

aby mi ďalej liezla na nervy. „Došľaka, stále nemôžem uveriť, že náš superdarebák DeWitt je Jasperov biologický otec. To je zvrst starwarských rozmerov!“ Pokúsila sa o grimasu Dartha Vadera, ktorá jej však vôbec nevyšla (v skutočnosti ukázala iba komickú dvojitú bradu), a mechanickým hlasom zamrmala: „Jasper, som tvoj otec.“

„Fakt si práve povedala *starwarských rozmerov*, Deborah?“ skočila jej do reči moja priateľka Morgan, ktorá sedela oproti nám a chlipkala mliečny kokteil s príchutou Oreo sušienok. „Čo je to za slovo, prosím pekne? Je vôbec v slovníku?“

Deborah sa hašterivo nahla ponad stôl. „Chceš mi vari *ty* vysvetľovať, ktoré slová sa nachádzajú v slovníku, slečna Bláznivá, Ultracoolová a Megahypergigasuper...?“

„Stačilo! Takto sa ďalej nedostaneme, dámy,“ prerušila ich teta Gladys svojou nespochybniteľnou autoritou, ktorú človek jednoducho musel rešpektovať. Hneď po mojom premiestnení späť mi teta Gladys poslala esemesku a navrhla stretnutie v Cukrárni u Bennyho, aby sme spolu popremýšľali o tom, čo máme ďalej robiť, aby sme seriál zastavili.

Úprimne povedané, nemala som vôbec chuť premýšľať. V posledných dňoch som premýšľala priveľa. O absurdnej situácii, v ktorej som sa nachádzala. O tom, že ma vďaka neznámemu televíznemu technikovi Horatiovi Eversmithovi deň čo deň o devätnástej vtiahne akási kozmická mágia do čudného paralelného sveta. Do sveta, ktorý funguje podľa seriálových zákonov a z ktorého sa môžem vyslobodiť iba vtedy, keď sa mi podarí vyčarovať happyend.

Čo bolo nemožné, len tak mimochodom. Lebo v *Ashworth Parku* vznikala každý deň nová dráma *starwarských rozmerov*, ako by povedala Deborah. Napríklad najnovší zlatý kliniec, ohurujúce

odhalenie: Jasper Ashworth, mladší syn rodiny, nie je v skutočnosti syn lorda Ashwortha, ale Dartha Vadera. Ehm, DeWitta. Priznávam, nie je medzi nimi veľký rozdiel až na chýbajúci svetelný meč a extra dávku pomády vo vlasoch. Rozhodne to ponúka dosť pušného prachu na celú ďalšiu sériu.

„Veď dobre, Gladys, už spolu opäť vychádzame.“ Deborah oči vidne nakrátko prerušila svoj večný rozkol s Morgan. „No ako máme nájsť nejaké riešenie, keď kľúč k dráme sedí v kúte s kapucňou na hlave ako kôpka nešťastia, obhrýza si nechty a oberá zo svojej šišky cukrové perličky? V porovnaní s Abby vyzerajú sviežejšie aj zhúlení fetišci pred stanice Grand Central.“

Ďakujem pekne. Na tento milý komentár o svojom výzore som nereagovala, hoci by som sestre rada šmarila šišku do tváre. Po prvé preto, lebo mi tentoraz nenapadla žiadna trefná odpoveď, a po druhé, lebo asi mala pravdu. Ešte vždy som mala oblečené šaty s ľaliami, ktoré som dostala na predvolebnú párty na radnici v Ashworth Parku a ktoré páchli potom a tukom zo šišiek. Po návrate do New Yorku som si na ne prehodila ockovu vyťahajú mikinu s nápisom newyorskej polície, ktorá mala tú obrovskú výhodu, že bola taká veľká, až sa v nej človek stratil a dokonca aj v New Yorku sa mohol stať trochu neviditeľným.

„Nechaj ju na pokoji,“ zastala sa ma Morgan. „Nechápete to? Abby teraz nedokáže myslieť. Jasper jej práve zlomil srdce. Mala by právo na to, aby si na hlavu natiahla deku a utápala sa v čistej sebaľútosti, ale nerobí to. Je silná. Ukáž trochu rešpektu, Deborah.“

Okamžite som sa trochu prebrala k životu. „To je totálna blbosť. Prečo by som sa mala trápiť? Vari preto, lebo ma Jasper Ashworth najprv pobožkal a potom svojmu sprostému superdarebáckemu otcovi povedal, že preňho nič neznamenám?“ zvolala som a hneď

som zacítila, ako sa mi do očí tisnú slzy a nemôžem tomu nijako zabrániť.

Paráda. Plakať na verejnosti je asi to najtrápnejšie, čo sa človeku môže stať. Ako dobre, že tu dnes nebol Bláznivý Fred, strelený majiteľ cukrárne. Zvyčajne sa neustále zaujímal o témy rozhovorov svojich zákazníkov a aj za vanilkovými omáčkami dobre počul, o čom sa rozprávame. Našťastie nebolo vidno ani nikoho z našej školy. To bola jediná výhoda, keď človek chodil do školy na nóbl Manhattane, ale býval v oblasti nanajvýš pre strednú triedu.

„Je to v pohode, Abby, zlatko.“ Morgan si sadla vedľa mňa a obľahala ma. „Zabuchnúť sa do seriálovej hviezdy nie je žiadna hanba. Aj mne sa to už stalo.“

Nadvihla som jedno obočie. „Ach, fakt?“

Morgan prikývla. „Celé dva týždne som bola ako blázon zamilovaná do toho blondávého krásavca z *Gossip Girl*. Veď vieš, toho týpka, ktorý sa páčil Blake Lively a ktorý sa potom lepil na jej priateľku Leighton Meester. Je mi trochu trápne to priznať, ale je to tak. Takže ti veľmi dobre rozumiem.“

„Veľká vďaka, Morgan,“ odvetila som meravo. Nechcela som byť nevraživá a Morgan nemohla za to, že Jasper je idiot a ja sa chcem utiahnuť do newyorských kanálov, ale túto historku nebolo možné porovnávať s mojou situáciou. Iba ak v prípade, keby kozmická kľatba premiestňovala Morgan do seriálu *Gossip Girl* a v ňom jej ten blondávý krásavec jasne vyznal lásku a potom sa rozhodol, že jeho plán zničiť otca, ktorý ho vychoval, je dôležitejší než ona. Nie. Toto porovnanie pokrívkávalo.

„Povedz, Abby, aké to vlastne bolo? Pobožkať Jaspera?“ chcela teraz vedieť Morgan. „Bolo to celkom okej? Alebo to bol jeden z tých špeciálnych bozkov, ktoré zasiahnu človeka až po prsty na nohách a pri ktorých sa mu začne točiť hlava?“

„Trval dosť dlho,“ poznamenala teta Gladys.

„Takže to bol skutočný bozk?“ uistovala sa Morgan. „Alebo iba filmový bozk? Veď vieš, to neprirodzené pritískanie pootvorených pier na seba, ako to herci robia, keď druhý hlavný predstaviteľ predtým zhltol v bufete cibulovú pizzu.“

„Toto by zaujímalo aj mňa,“ zamiešala sa Deborah a okuliare jej sklzli z nosa, ako keby som sa premenila na červenookú laboratórnu myš. „Mohlo by nám to priniesť ďalšie informácie o danostiach a podstate seriálu.“

„Ja... ehm,“ zajachtala som rozpačito. Nech sa Deborah radšej neodvažuje rozpitvávať môj bozk ako žabu na biole. „Nič vám neprezradím. To je súkromná vec.“

„Nemusí vôbec nič hovoriť.“ Deborah spokojne zahryzla do šišky. „Ten diel som znova nahrála. Mohli by sme si ho pozrieť ešte raz.“

„Neopovážte sa!“ skríkla som s takým zápalom, že by mi ho mohla závidieť dokonca aj všetko zveličujúca lady Ashworthová. Zopár tínedžerov pri pulte sa vylakane otočilo k nám.

Nie, ten diel si celkom určite spolu nepozrieme! Nesmiem zabudnúť, že ten záznam musím spáliť a popol vysypať do rieky Hudson.

„Och... och,“ zalapala Deborah po dychu, s ústami plnými šišky. „Červená sa. Abby, najprv som oceňovala, že si Jaspera tak vypočítavo pobozkala, aby teta Gladys mohla prehľadať DeWittov dom. Ale že sa doňho bezhlavo zabuchneš? Panebože, veď ten chalan nie je vôbec taký úžasný. Minimálne nie taký úžasný ako Julian.“

V tom sa Deborah nanešťastie mýlila. Jasper vyzeral dosť dobre, hoci nepatril medzi podlízavých plagátových chalanov ako ten týpek z *Gossip Girl* (alebo ako Jasperov brat Julian, ktorý vyzeral so

svojou nezničiteľnou hrivou vždy ako zo škatuľky). Mal pekné tmavomodré oči, husté aj keď ťažko skrotiteľné vlasy, a keď sa usmial, zmizlo jeho grobianstvo a ukázal sa skutočný Jasper, i keď musím priznať, že to sa dialo iba zriedkavo. Ach áno, aj bozkávať sa vie. Hej. Dokonca veľmi dobre, bohužiaľ.

„Prestaňte s tým. Nie som nešťastne zamilovaná!“ zvolala som prudko. Keďže sa však niekde medzi mojimi očami okamžite schýľovalo k novému záchvatu plaču a výhľad sa mi zahmlil slzami, zostala som predsa len pri pravde. „No hej, možno trochu, ale ja to zvládnem. Nepotrebujem váš súcit.“

„Ha! Konečne to priznávaš!“ Deborah víťazoslávne plesla dlaňou po stole. Pre nedostatok vlastných skúseností bola moja sestra vo veciach lásky ohľaduplná ako parný valec. „Minule, keď sme tu sedeli a rojčila si o Jasperovi, pripadalo mi to ešte celkom vtipné. Ale teraz...“ Karhavo pokrútila hlavou. „Teraz ti srdce zlomil chalan, ktorý nemôže byť s tebou, lebo plánuje s DeWittom zmiznúť z ostrova? Si smutná, lebo spolu nemôžete stráviť na Ostrove ruží gýčový seriálový život? Dofrasa, ako dlho si tam plánovala pobudnúť, ha?“

Mlčala som a civela som na svoje prsty.

„Abby, myslím si, že máš veľký problém odlišovať seriálový svet a realitu. Aj keby Jasper ostal na Ostrove ruží, čo sa dá predpokladať, lebo postavy jednoducho nemôžu opustiť ostrov – kam povedie táto láska? Chceš byť naďalej v seriáli? Chcete byť spolu, raz sa zosobášite a... ehm... mať malé seriálové deti? Spolovice ľudí, spolovice... Hej, čo sú vlastne zač tieto seriálové postavy?“

„Prestaň!“ zastavila som ju, no Deborahine slová ma donútili zamyslieť sa. Keď sa na to človek pozrie takto... V čo som dúfala? Bola som d'aleko od toho, aby som to priznala, no moja sestra mala

absolútnu pravdu. Nemôžeme byť s Jasperom spolu, ani keby to chcel aj *on*.

„Tomu s Jasperom musíš urobiť rázny koniec, skôr než to bude vážne, a preto vyhlasujem bezodkladný zákaz bozkávania sa v seriáli.“ Deborah dupla nohou. „Tak!“

„Zákaz bozkávania sa?“ sklamane zopakovala teta Gladys. „To mi veľmi nepomôže pri mojom hľadaní piateho manžela. Alebo flirtu, keby už na svadbu nebol čas, keď sa zbavíme kliatby.“

Deborah ju ignorovala. „Keď to neurobí Abby, tak sa musím *ja* postarať o to, aby sa z Jaspera a Abby... nestal Jabby!“ vysvetlila a nehla ani brvou, keď sa Morgan a teta Gladys išli popukať od smiechu nad „Jabby“. Deborah si ich nevšímala, ale uprene hľadela na mňa. „Abby, obávam sa, že si stratila kontakt s realitou,“ stanovila svoju finálnu diagnózu.

„Že to vravíš práve ty,“ pomohla mi Morgan. „*Ty sama* predsa nedokážeš prestať myslieť na toho fešáka ako z obrázkovej knihy a vysnívaneho záta všetkých matiek Juliana Ashwortha a hneváš sa, že ho seriál nikdy neukáže, keď sa prezlieka. Pamätám si ešte tvoj pohľad, keď bol ten strih, skôr ako Julian vklázol do sprchy...”

„Možno to nie je tvoja vina, Abby. Je dosť dobre možné, že strata kontaktu s realitou je jednoducho vedľajší účinok,“ tárala Deborah ďalej a dala si veľkú námahu, aby Morgan neuznala za hodnú pohľadu. „Sprievodný jav, ktorý nastane, keď sa niekto zdržiava tak dlho ako ty v paralelných svetoch, ktoré sa až na pár detailov na nerozoznanie podobajú na ten náš. A ktovie, keď sa srazia, následky budú možno ešte horšie, pokiaľ ťa odtiaľ čo najskôr nedostaneme.“

„Panebože. Teraz zase začne s apokalypsou,“ zaúpela Morgan a mala pravdu. Nasledovala nová dlhá analýza Deboriných pred-

pokladaných hrozieb, ktoré by mohli vzniknúť z mojich a Gladysiných premiestnení alebo, povedané inak, prepojením bublín multivesmíru. Počnúc stratou kontaktu s realitou (Evakuujte New York! Už sa to začalo!) až po koniec sveta, ktorý zničí všetok život v tomto vesmíre.

Ale mne to vyhovovalo, lebo už nikto nehovoril o Jasperovi a mne a o našom bozku.

Morgan na to odvetila, že Deborina teória o hrozbách spojených s prepojením svetov je iba špekulácia a nemôže o tom vedieť vôbec nič, kým sa neporozprávame s Horatiom Eversmithom.

Horatio Eversmith. Toho by som veru rada spoznala. Ak sme mali veriť tete Gladys, jedinému človeku na svete, ktorého postihol rovnaký osud so seriálovou kliatbou ako mňa, Horatio v podstate ťahal za všetky nitky. Keďže teta Gladys a ja máme podľa neho špeciálny talent na vytváranie happyendov (ona sa venuje sprostredkovaniu partnerstiev, ja som iba smiešna búrľavá víbka školského časopisu), vybral si nás, aby sme jedným takým happyendom ukončili seriál. Dovtedy nás neprepustí.

„Tak musíme nájsť Horatia Eversmitha,“ rozhodla moja sestra.

„To nie je také jednoduché. Ten muž je fantóm. Naposledy som ho videla pred dvadsiatimi rokmi.“ Teta Gladys sa pozrela na Deborah. „Nebol minule u vás? Keď nanovo nastavil satelit a hovoril niečo o údržbe?“

Deborah si zahryzla do nechta. „Hej. Ale sotva si naňho spomínam, neobzrela som si ho poriadne. Nebol zvlášť atraktívny. S istotou viem povedať iba to, že mal uniformu a čiapku. Okrem toho bol dosť zarastený.“

Takto sa ďalej nedostaneme. Bradatých chlapov je v Brooklyne veľa. Zdá sa, že je to nový módný trend medzi kreatívnymi týpkami v tejto štvrti.

„Tak dobre.“ Morgan si počúchala ruky. „Keď nevieme, ako by sme mohli nájsť Horatia, tak aspoň popremýšľajme, čo by mohla Abby urobiť v ďalšom diele, aby zabránila Jasperovi vyjsť na pódium a oznámiť celému Rosingtonu, že pán Slizká vizáž je jeho otec a že šťastná ashworthovská rodina je lož. Lebo to sa stane, keď sa to zajtra o siedmej znova začne. Potrebujeme plán.“

„Lenže aký?“ Teta Gladys pôsobila neisto. „Má Abby znova odvieť Jasperovu pozornosť?“

„To sme tu už mali,“ zasyčala Deborah pomedzi zuby. „Abby rozhodne nebude bozkávať, myslíte na zákaz. Už teraz vyzerá dosť žalostne, nepotrebujeme opakovanie romancie medzi ňou a darebákom juniorom, ktorý unáša psov a píše vydieračské listy, jasné?“

„Dobre,“ prisvedčila Morgan. „Tak vyhútajme niečo iné. A porozmýšľajme aj o tom, ako by sme čo najrýchlejšie zabezpečili Abby rande s Trevorom, aby sa preniesla cez Jaspera.“

„To fakt?“ Deborah vystrúhala grimasu. „Trevor? Ten s intelligenčným kvocientom kokosového orecha? Musí to byť?“

„Možno dostáva príliš často basketbalkou do hlavy, ale je celkom zlatý a píše si denník rovnako ako Abby. Navyše sa medzi nimi nenachádzajú celé svety, ale iba Brooklynský most. Och, no tak, Abby, povedz aj ty dačo!“

Tak dobre, keď to chcú.

„Dobrá noc,“ povedala som, vstala a zasunula tácku s obhryzenou šiškou do vozíka. Dnes večer som sa už aj tak dosť dlho prizerala, ako Deborah s Morgan živo rozhodujú o mne, o mojom ľúbostnom živote a o mojich cestách do seriálového sveta *Ashworth Parku*, akoby boli ony dve scenáristky vlastnej malej ochotníckej divadelnej hry – so mnou ako s bábkou.

Keď sa Morgan ponúkla, že ma odprevadí, odmietla som. Len nech sa až do záverečnej radí s Deborah a tetou Gladys, čo treba

urobiť s DeWittom, Horatiom Eversmithom a bublinami multivesmíru. Ja som sa teraz chcela ukryť do pokojnej diery bez ľudí. A keďže v newyorskom podzemí na mňa nečakal laptop a dévedečka s horormi, ktoré by ma mohli rozptýliť, rozhodla som sa predsa len pre svoju starú dobrú izbu.

Zlé rozhodnutie.

Prvé, na čo som pomyslela, keď som odomkla dvere a poobzerala sa po byte, bolo: zlodeji! Jednoznačne sa sem niekto vlámal!

Na podlahe v obývačke sa povalovala kopa haraburdia. Haraburdia, ktoré sa inak nachádzalo iba v maminom ateliéri v zadnej časti nášho bytu: stojany, plátna, otvorené plechovky a rôznorodé štetce. Páchlo to tu po zmesi farby a terpentínu.

Kým som premýšľala, že si siahnem po mobile a zavolám políciu, na jednom stojane som zbadala nový obraz, ktorý mohla mama namaľovať iba dnes večer. Bola to abstraktná maľba, ktorá mala predstavovať človeka. Polonahého človeka, aby som bola presná. Zarazená som ostala stáť pred obrazom a dôkladnejšie som si ho prezrela. Bol na ňom dosť neatraktívny dlháň, chlapík s riedkymi tmavými blond vlasmi, so sivými očami, s vysokým čelom, dlhým nosom a so špicatou bradou.

Je to vari ten týpek, s ktorým sa už celé týždne potajme stretáva a okolo ktorého robí také tajnosti? Túto myšlienku som nemohla dostať z hlavy, a keď som na ten obraz dlhšie hľadela, prišli mi tie divoko naskicované črty tváre dokonca povedomé. Od ľaku som o krok cúvla, potkla som sa o otvorenú plechovku farby a pristála som zadkom na koberci. Hustá červená farba sa rozlievala po

parketách. Teraz sa zobudila aj naša jazvečíčka Pebbles, začala štekáť, vystrelila z kuchyne a vhupla labkami rovno do farby.

„Och! Abby? Všetko v poriadku?“ Zrazu sa za mnou rozsvietilo svetlo a spoza rohu vyšla mama. Bola strapatá, oblečené mala rifľové šortky a tričko fľakaté od farby. Otočila sa, šibalsky sa zasmiala a zašepkala niečo ponad plece.

Uf. Takže mama je predsa len doma.

„Mami? Si tu? Je niekto u teba?“ opýtala som sa, no ešte kým som to vyslovovala, v mojej hlave sa rodilo akési tušenie.

Krátko nato sa to tušenie zjavilo vo dverách.

Moja mama mala aférku s Bláznivým Fredom, majiteľom cukrárne.

Obvykle som bývala fakt tolerantná. V podstate mi bolo jedno, s ktorým mužom sa mama stretávala, pokiaľ ho mala rada. Veď je sama už celú večnosť, okrem toho pre jej citovú frustráciu utrpelo aj jej umenie. Ale prečo práve Bláznivý Fred? S Morgan sme považovali za čudné, že šišky usporadúva podľa začiatočného písmeňa ich príchute, balíčky s vanilkovými omáčkami podľa počtu ich konzervačných látok a že verí na mimozemšťanov – niekedy sme si dokonca predstavovali, aké môže mať Fred záľuby: ako sa v suterénom byte v Queense rozpráva s vypchatými macíkmi, uchováva si svoje odstrihnuté chlčky z nosa a konzervuje orgány zavraždených obetí v sklenených bankách s kyselinou.

Ako som už spomenula, zbožňujem horory. Ibaže nemám rada, keď sa údajní hlavní predstavitelia olizujú s mojou mamou. A to on robil. Poznala som svoju mamu pridobre na to, aby som vedela, ako vyzerá, keď ju človek pristihne. Máva ten istý pohľad ako na Vianoce, keď si dala doručiť pečené mäso a babka jej na to prišla.

„Ahoj, Abby,“ pozdravil ma Bláznivý Fred prihlúplo priateľsky ako vždy, keď som vstúpila do jeho cukrárne. „Tvoja mama a ja sme

boli spolu v kine a potom sa ponúkla, že namaľuje môj portrét.“ Keď som nereagovala a stále som naňho zlostne hľadela, rýchlo dodal: „Vlastne som chcel práve odísť.“

Zavládlo ticho, potrebovala som pár sekúnd na to, aby som to všetko spracovala. Napočudovanie mi to dnes išlo dosť pomaly, čo asi súviselo s tým, že som celou cestou domov myslela na Jaspera a nerátala som s tým, že schytám ďalšiu ranu do brucha. Môže sa v jeden deň stať toľko príšerných vecí?

„Pravda,“ pritakala mu mama, lebo to trápne mlčanie sa už takmer nedalo zniesť. Žmolila si ruky. „Vieš, miláčik, Fred a ja sa stretávame. Veď vieš, že vám rada nosím šišky z cukrárne. Tak sme sa spriatelili. Máme toľko spoločného, okrem toho sa väčšinu času rozprávame iba o tebe a Deborah. Fred vás má obe veľmi rád. Ste jeho obľúbené zákazníčky.“

Obľúbené zákazníčky? Neprišlo mame čudné, že chlapík v jej veku sa chce priateliť s jej dvoma dcérami v tínedžerskom veku a rád načúva ich rozhovorom? Bohužiaľ mi okamžite znova napadla Morganina šialená teória o konzervovaných vnútornosťach. Rýchlo som ju odsunula.

„Tak vy ste sa *spriatelili*,“ zahundrala som, hoci by som mamu najradšej schmatla a potriasla ňou. No pred Fredom som len ťažko mohla priznať, že sme si o ňom vymýšľali rôzne hrôzostrašné teórie. „Stretávate sa celé týždne a ani ste si nedali tú námahu, aby ste nám o tom povedali?“

Mamu moja reakcia zarazila. Myslela si, že budeme považovať za úžasné, že sa oni dvaja stretávajú? Všetky šišky grátis alebo tak? „Chystala som sa vám o tom povedať, fakt, ale chcela som ešte trochu počkať. Veď ste priatelia, no nie?“

Priatelia? Nuž, tak by som to nenazvala. Odhliadnuc od svojej zvláštnej a príliš zvedavej povahy bol k nám Bláznivý Fred vždy

priateľský a odkladal nám extra chutné šišky. Ale bol to Bláznivý Fred. Teraz, keď som vedela, s kým mama chodí na tajné rande, bolo mi ľúto, že Deborah nemala pravdu so svojou teóriou, že sa tajne olizuje s naším čudáckym matikárom pánom Cliffordom. Ten síce nosil pulóvre s kosoštvorcovým vzorom, ale aspoň neveril na mimozemšťanov.

„Pohovoríme si o tom niekedy inokedy, mami. Dnes som mala fakt ťažký deň a nutne musím ísť do postele,“ odvetila som a šúchala som si pritom oči. Bola to síce iba polovičná pravda, ale každá minúta ma príšerne vysilovala, navyše rozhovor o tomto čase a pred Bláznivým Fredom by aj tak veľa nepriniesol. Keď to odložíme, budem mať okrem toho pri sebe Deborah, aby sme mame Bláznivého Freda spolu vyhovorili. Ledva som sa mohla dočkať, aby som videla jej tvár, keď to bude počuť.

Fred zmizol v ateliéri, aby si zbalil veci, a mama mi medzitým zobrala farbou zašpinenú mikinu s nápisom newyorskej polície a dôkladne si ma premeriavala. „Vyzeráš chorá, zlatko. Necítiš sa dobre?“

„Všetko je v pohode, naozaj,“ presviedčala som ju. Dnes som sa pri klamaní necítila mizerne ako inokedy. Veď ani mama nerobila nič iné, pokiaľ išlo o jej stretnutia s Fredom.

Zasunula mi za ucho hnedú kučeru. „Pozajtra osláviš pätnáste narodeniny, miláčik. Čo keby sme si urobili pekné popoludnie v meste? Ty, ja a Deborah. Kúpime ti nové oblečenie na leto a potom si pozrieme nejaký krvavý horor, pri ktorom určite pustím do gatí, ale tebe sa zaručene bude páčiť. Dohodnuté?“

To vážne? Znelo to ako najlepší nápad dňa. Popoludnie v nákupnom centre. Pri celom tom rozruchu som takmer zabudla na svoje narodeniny a v tomto okamihu mi život zrazu pripadal aspoň trochu normálny.